

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1070

гр. Перник, 30.03.2023 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Симона Пл. Кирилова

като разгледа докладваното от Симона Пл. Кирилова Гражданско дело № 20221720105817 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 248 ГПК.

С Решение № 203/24.02.2023 г., постановено по настоящото дело, е уважен предявеният отрицателен установителен иск за оспорване съществуването на изискуемо вземане за суми, за които е издаден изпълнителен лист, въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение. Съобразно изхода на правния спор съдът е присъдил разноски в полза на ищеца, вкл. за адвокатско възнаграждение.

В срока по чл. 248 ГПК по делото е депозирана молба от ищеца чрез процесуалния му представител, с която се иска изменение на постановеното решение в частта за разноските, като адвокатското възнаграждение да бъде определено в пълния претендиран размер от 800 лв., а не в присъдения размер от 450 лв. Изложени са съображения по приложението на Наредба № 1/2004 г., като се поддържа, че в случая са предявени два иска, за всеки от които се дължи заплащане на адвокатско възнаграждение.

Ответната страна не е изразила становище по молбата.

Съдът намира, че молбата е процесуално допустима, а разгледана по същество – **неоснователна**, като съображенията за това са следните.

Отговорността за разноските по делото представлява по правната си същност облигационно отношение между страните в процеса, по силата на което едната страна, в чиято полза съдът е решил делото, има правото да иска от противната страна да плати направените разноски. При решаване на въпроса, за кого възниква задължението да заплати разноските, съдът се ръководи от правилата на чл. 78 ГПК в зависимост от изхода на правния спор и процесуалното и извънпроцесуалното поведение на страните, фактическата и правна сложност на делото и обема на процесуалните действия.

В конкретния случай е бил предявен отрицателен установителен иск за оспорване съществуването на изискуемо вземане за суми, за които е издаден изпълнителен лист, въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение. В този смисъл, общият размер на отричаните вземания, предмет на заповедта, възлиза на 896,32 лева.

Производството по отрицателния установителен иск е проведено при настъпване на факти настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, които изключват съществуването на изпълняемо право в полза на вискателя и след прекратяването по право в условията на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК на проведеното изпълнително производство. Защищаваният правен интерес в случая е един –

длъжникът отрича правото на принудително изпълнение в неговия максимален обем. Отрицателният установителен иск е оценяем – арг. чл. 68 ГПК, като цената на иска е равна на вземането по заповедта за изпълнение, респ. издадения въз основа на нея изпълнителен лист (така и Определение № 262 от 9.07.2020 г. на ВКС по ч. гр. д. № 586/2020 г., IV г. о., по въпроса за определянето на държавната такса по иска с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК).

В случая длъжникът има правен интерес да оспорва в цялост съществуването в полза на кредитора на изискуемо вземане, обективизирано в цитирания изпълнителен титул, поради липса на съществуващо изпълняемо право в полза на вискателя, с оглед изтекла погасителна давност. Ето защо цената на иска възлиза на 896,32 лева, като адвокатското възнаграждение следва да се определи, съобразно чл. 7, ал. 2, т. 1 на Наредба № 1/2004 г. – 400 лв., което е сторено в решението.

Още повече, съгласно Определение № 29 от 20.01.2020 г. на ВКС по ч. т. д. № 2982/2019 г., II т. о., ТК, когато с една искова молба са предявени от един ищец срещу определен ответник в обективно кумулативно съединение оценяеми искове, интересът, върху който следва да се определи минималният размер на адвокатското възнаграждение, е сборът от цената на всички искове.

Съгласно задължителното тълкуване, дадено от ВКС в ТР № 6/2012 г., ОСТГК, основанието по чл. 78, ал. 5 ГПК се свежда до преценка за съотношението на стойността на адвокатската защита и фактическата и правна сложност на делото. Когато съдът е сезиран с такова искане, той следва да изложи мотиви относно фактическата и правна сложност на спора, т. е. да съобрази доказателствените факти и доказателствата, които ги обективират и дължимото правно разрешение на повдигнатите правни въпроси, което е различно по сложност при всеки отделен случай.

В процесния случай извършените от процесуалния представител на ищеца действия се изразяват в подаване на бланкетна искова молба и извършване на процесуално представителство в едно съдебно заседание за приемане на писмени доказателства, по-голямата част от които са изискани служебно от съда по оценяем иск, като претендираното адвокатско възнаграждение **от 800 лв.** не е съобразно с минималните размери на адвокатските възнаграждения съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /400 лева/ и по никакъв начин не се оправдава от сложността на делото и обема на действително извършената правна защита. Следователно редуцираният от съда размер на хонорара до 450 лв., с оглед възражението за прекомерност, съответства на приложимата правна уредба и съдът не намира основания за ревизия на този извод.

Въз основа на изложените доводи съдът намира, че не са налице условията за изменение на решението в частта за разноските, поради което подадената по реда на чл. 248 ГПК молба следва да се остави без уважение.

Воден от изложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба, вх. № 5056/08.03.2023 г. на ищеца за изменение на Решение № 203/24.02.2023 г. постановено по гр. д. № 5817/2022 г. на РС Перник в частта му за разноските.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Окръжен съд Перник в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от определението да се връчи на страните на осн. чл. 7, ал. 2 ГПК

Съдия при Районен съд – Перник: _____